ANUL VIII. - No. 3
1 Decemvrie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

rgan al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

Cuprinsul:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU.

REDACŢIA SI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA GHEORGHE GHILI
STR. COGĂLNICEANU Nr. 4.

ANUL VIII. — Nr. 3

Cluj, 1 Decemvrie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Conversiunea datoriilor agricole

Nici o chestiune nu a produs printre politicieni atâta frământare, nedumerire şi indeciziune în atitudinea de luat, cum a provocat această chestiune, pentru a cărei deslegare s'a depus un proect de lege.

Bine înţeles, problema în sine merită toată atenţiunea şi studiul serios, de care poate fi capabil un om politic stăpânit de grijă pentru viitorul ţării.

Dar la politicianii actuali, altă grijă operează nelinişte în sufletul lor meschin şi interesat. Nu grija de salvarea ţărănimii înglodată în datorii; ci grija de salvarea popularităţii lor faţă de această ţărănime.

In conştiinţa, îmbâcsită de calcule personale, ei îşi zic: Argetoianu aducând legea, — incontestabil favorabilă lumei dela sate — noi pierdem putinţa de a mai face demagogie. Ce-i de făcut? să împiedicăm discret votarea legii, nu mai putem. Să nu o votăm, află lumea satelor, că ne-am împotrivit unei măsuri bune.

Să o votăm, dăm o mână de ajutor unui adversar politic, contribuind la ridicarea popularităţii lui.

Acestea sunt preocupările intime, nemărturisite ale politicianilor, acum când începe discuţia legii.

Cum să iasă din impasul ce le ameninţă grav o popularitate nemeritată şi din belşug exploatată?

Au găsit mijlocul, caracterizat printr'o desăvârşită duplicitate: în principiu admit oportunitatea măsurii, pentru ca să nu-şi înstrăineze simpatiile rurale; dar critică coprinsul legii, aducându-i tot felul de observaţiuni spre a compromite pe autor, care, fiind din altă tabără politică, trebue combătut cu orice preţ. Acesta este primul comandament de tactică ce ţişneşte din sufletul strâmt, înăcrit şi invidios al opozantului parlamentar. Rarele excepţii nu fac decât confirmă regula.

Nimeni nu contestă, că legea are multe dispoziţii mărunte, cari vor trebui şi probabil vor fi modificate.

Dar să critici o lege, care scoate ţărănimea din ghiarele cămătăriei, pentru mărunte consideraţiuni, distincţiuni inoperante şi profeţii ticluite din spirit de opoziţie, aceasta înseamnă operă stearpă şi negativă.

Sunt două mari interese cari se ciocnesc: interesul milioanelor de mici proprietari rurali, ajunşi insolvabili cu tot avutul lor prin greutatea datoriilor ce-i apasă; şi interesul deponenţilor cari şi-au plasat prisosul de numerar la bănci şi ar fi ameninţaţi să nu-şi mai poată incasa prompt şi integral sumele depuse în cazul când aceeaş bancă creditoare, în loc să primească banii dela debitorii ţărani, ar primi obligaţiuni emise de stat prin Banca de Agricultură.

Credem că este în interesul băncilor creditoare să se mulţumească cu obligaţii garantate şi de stat şi prin hipotecă asupra averii debitorilor cu datorii convertite, decât cu nimic: pentrucă sătenii sunt în aşa situaţie încât dela ei băncile nu mai încasează nimic. Deci, pentru băncile creditoare mai bine ceva, decât nimic.

Dar se pune întrebarea, cum vor putea plăti aceste bănci pe deponenţi, cari nu vor lua în plată, drept suma depusă, obligaţiuni garantate de stat?

Aici se iveşte în adevăr o greutate. Dar nu trebue uitat, că deponentul a adus la bancă o sumă ce-i prisosea în gestiunea economiei lui private şi deci ar putea fi înlocuită prin obligaţiunile de stat, cari obligaţiuni produc aceeaş dobândă, ca şi suma în numerar depusă.

Prin urmare, atâta vreme cât deponentul nu are nevoie de capitalul depus — şi în majoritatea cazurilor nu are pentrucă altfel nu l-ar fi depus spre păstrare şi fructificare— el nu va simţi nici o modificare în averea lui prin faptul, că în locul numerarului are obligaţiuni la bancă, producătoare de aceeaş dobândă.

In cazul când ar avea nevoie de realizarea obligaţiunilor în bani, atunci într'adevăr va suferi de pe urma fluctuaţiunilor cursului acelor obligaţiuni. Asemenea pierderi se ivesc mai rar, pentrucă cine a depus bani la bancă înseamnă că a depus un prisos de care înţelege în majoritatea cazurilor să nu se atingă.

Şi chiar dacă paguba mai sus arătată reprezintă o nedreptate, întrebăm: *cine merită mai multă protecţie*: milioanele de plugari pe a căror muncă se ridică prosperitatea ţării? ori deponenţii în număr foarte restrâns faţă de prima categorie.

Avem, noi Românii, interesul nostru primordial, ca stat agricol, să ţinem mai departe ţărănimea robită prin povara datoriilor şi să favorizăm continuarea unei stări de descurajare a energiilor productive, de paralizare a iniţiativei agricole, pentru a nu se pune în discuţie soarta depunerilor celor puţini?

Ce cântăreşte mai mult în îndrumarea naţiunii spre prosperitate: descătuşarea milioanelor de ţărani cari prin munca lor, liberată de exploatarea cămătarilor, pot readuce belşugul economic, linişteа şi siguranţa statului? ori interesele deponenţilor?

Răspunsul se dă din instinctul conservării şi propăşirii naţionale, care înăbuşe orice altă consideraţie,

I. C. Cătuneanu.

Presa în trecut şi astăzi

Până în anii dinaintea răsboiului, fără îndoială, loc de cinste se cuvine presei române, care a jucat un important rol în lupta uriaşă începută de cele mai luminoase minţi ale Românimii, pentru desrobirea politică şi culturală a poporului nostru.

Apostoli înflăcăraţi de cauza naţională, scriitori entuziasmaţi de comorile poporului, au plantat sămânţa românismului în cele mai ascunse colţuri; luptători, cari au îndurat surghiunul, latinişti, cari cu toate exagerările lor, au înălţat făcliile redeşteptării, tot ce neamul nostru a avut mai select, s'a ridicat ca un singur om, trecând peste sute şi mii de piedeci, şi au împrăştiat în loc de săgeţi, idei mântuitoare, şi în loc de fulgerări de spadă, cuvântul scris cu condeiul.

Şi această luptă n'a fost zadarnică. Sămânţa lor a dat roade. Cuvântul lor cinstit s'a răspândit dintr'o provincie în alta. Cărturarii fraţi şi-au întins mâna, au început să se cunoască, să facă planuri comune, au luptat pentru înfrăţire, pentru iubirea cuvântului românesc, şi mai presus de toate au început să lucreze ziua şi noaptea, la căile lungi şi spinoase, cari aveau să se întâlnească în ziua învierii noastre definitive, în sfânta sărbătoare a unirii, la acelaş punct, unde răsare soarele libertăţii româneşti: Bucureştii.

Această presă, a patra putere în stat, a pregătit calea spre ziua cea mare, a pregătit fraţii de acelaş neam pentru unire, şi ea a ţinut aprinsă în sufletele româneşti, candela dorului de libertate.

Fiecare provincie românească a avut marii ei ziarişti, a avut presa ei, unde cele mai distinse figuri ale neamului nostru au considerat de a lor datorie morală să lupte pentru deşteptarea maselor, să dea îndrumări şi să scoată din letargia milenară poporul, care rupt din trunchiul latinităţii, are menirea să ţină aprinsă flacăra civilizaţiei în aceste părţi, pe pământul lui de baştină.

Cuvântul acestor mari înaintaşi ai noştri a fost ascultat orbeşte, litera scrisă şi semnată de ei a fost *literă sfântă*, căci caracterul lor era integru şi autoritatea lor neştirbită.

Gazetarii din acele timpuri, dela cei mai iluştrii şi până la cei mai modeşti, erau *Români*, au profesat această meserie din idealism şi nu împinşi de interese meschine personale, iar cauza pentru care au luptat au fost o cauză dreaptă.

* * *

După înfăptuirea idealului naţional, dupăce vechile hotare s'au prăbuşit pentru vecie şi ne vedem astăzi uniţi în ţara visată, putem constata un dureros adevăr:

Presa românească a decăzut, nu-şi mai înţelege menirea. Presa noastră s'a depărtat, după unire, de nimbul strălucitor al trecutului.

Este aceasta un rău semn al vremii!

Sămânţa aruncată de vrednicii ei înaintetori a rodit, dar sămânţa aruncată de majoritatea presei de astăzi, nu mai dorim să dea roade, căci e sămânţa urii, a duşmăniei, a certelor, e sămânţa viciată a unor pigmei lipsiţi de ideal şi de sentimente patriotice

Un Eliade, un Asachi şi un Bariţiu n'au cunoscut rotativele, linotip urile, gratuităţile, salariile mari, mijloace de comunicaţie atât de perfecte, radiofonia, n'au scris la lumina becurilor electrice şi nici n'au dictat dactilografelor articolele, şi totuşi munca lor a rămas o oglindă nepătată a datoriei, a meseriei, a cinstei şi a iubirii de neam,

Explicaţia? E foarte simplă. *Presa* pe atunci *era românească*, făuritorii ei erau *Români*, durerea neamului era durerea lor şi bucuria lor bucuria neamului.

Astăzi cea mai mare parte a scribilor, cari reprezintă aşa zisa „opinie publică", n'au nici actele de cetăţenie în ordine, îşi au la origine un bunic sau străbunic din Palestina, care mai ieri târguia cârpe şi făcea comerţ ambulant pe sate cu „alifie de muscă văduvă", iar astăzi e „bancher", proprietar de „ed tură", de tipografii, de „ziare de tiraj", şi călăreşte biata opinie publică, îmbâcsind atmosfera cu idei moscovite.

Acei cari se erijează astăzi în îndrumători ai maselor, în gazetărie, nu sunt în marea lor majoritate decât nişte foşti „urlici", reclamagii, telali ori agenţi de publicitate de origine jidovească, pripăşiţi în ţara aceasta din „mila" unor funcţionari abuzivi, şi unii pentru a-şi masca intenţiile meschine s'au înarmat cu nume neaoşe româneşti şi cu orice ocazie ne dau lecţii de morală, de civilizaţie şi de libertate.

Presa românească ce-a mai rămas, nu vede, n'aude, şi nici nu poate face faţă atâtor lipitori, cari ne duc spre ruină şi spre pieire.

Ceeace a contribuit deci la decăderea nivelului presei noastre, este acapararea ei de către elementele jidoveşti.

O imperioasă datorie ni se impune: *salvarea presei*, scoaterea ei din mâinile celor ce-au pângărit-o şi crearea unei prese în care s'avem încredere şi care să lupte pentru prosperarea neamului şi pentru cimentarea unirii sufleteşti.

* * *

Crearea fondului de pensii al ziariştilor, cu sprijinul statului, a fost o frumoasă recompensă ce s'a putut da pentru breasla gazetarilor, căci nimeni n'a invidiat situaţia mânuitorilor condeiului, — muritori de foame, atunci când se epuizează şi ajung în anii neputinţei în imposibilitate de a-şi câştiga pâinea.

Surprinzător este însă faptul că la Casa de pensii a ziariştilor români au cerut înscrierea şi au fost primiţi aproape 200 de scribi jidani şi li s'au recunoscut un mare număr de ani serviţi în presă, pe când unor ziarişti români li s'au fixat anii serviţi fără nici o normă.

Citâm câteva nume de ziarişti „români" înscrişi la fondul de pensii: Chaies Rose, Pisani Timoleon, Radu Reiter, Horea Gh., Bleicher Bucur, Mohr Faust M., Albu Avrum, Săteanu Schönfeld Iosif, Holda Marcu Ana, Marcu Aurel, Schrehunetz Bruno, Popenberger Friedrich, Leonard Paukerow, Iacob Rosenthal, Heinrich Creţean, Abramovics Samson, Peltz Isac, Millian Maximin G., Grosmann Samuil, Sulcină Ishor Adrian Rosman Al., Kunda Kohn Andrei, Barza Francisc, Dima Fuche F., Coler Alexandru, Konitz Martin, Soreanu Henrich, Kosoki Emil, Samoilă Emil, Cutana J., Brănişteanu Beno, Reikoviceanu Fulsen, Ara Berkovitz, Ligeti Ernest, Grois Ladislau, Halász Iuliu, Mosko ici Ilie, Arzenie Constantin, Miereanu Hönig, Preisig Carol, Leipnic Ladislau, Mangold Alexandru, Reiter Robert, Jung Petre, Jancsus P., Buchelbauer Heinrich, Hercovits Havas Elemer, Kuban Andrei, Bach Iuliu, Weil Arpad, Marton Ernest, Jambor Fr., Kortiala Arpad, Mayer Iosif, Steiner Mauriciu, Biro Gheorghe, Fagure D. Emil, Bergman Munte Artur, Gassner Iosif, Halász Ştefan, Landesberg Wiliam, Matus Bubis, Rosenthal Zligman, Weinstein Strul, Hurtig Alex., Dascovici Alex., Strominger M., Buchwald Bela, Nedeleanu Alex., Block Benjamin, Casseli Dominic, Feher Desideriu, Brunea Fox F., Kutana Bradu Lia, Răpeanu B., Feld

Oscar, Weinstein Rubin, Nudelmann Abraham David, Brunea I, Romanos L., Geza Iacob, Farkas Alexandru, Lefter Ivelea Ion, Labin Samuel, Graur Constantin, Graur Grigore, Streitman Henrich, Nicolae Kaner Constantin, Plattner Herman, Hönig Alfred, Fridman Albert, Gros Desideriu, Hartmann H., Zaharof Ion, Berger Marcel, Havas Nicolae, Buick Adalbert, Biro Elek, Markovics Ernest, Berstein Lazar, Block H, Orvin Marghita, Klugman Iulius, Reichter Eugen, Silberman Adalbert, Brüll Iosef, Hegedüs Ferd., Farkas Aladar, Alberman Ludovig, Wolf Mihail, Kasner R., Ormos Ivan, Simonis Henrich, Czukermandel H. Ernest, Salamon Ladislau, Honigman Albert, Blumenfeld Klement, Bretschneider Iacob, Rosenblat Iacob, Krenner N., Frango Zoltan, Landau Mihail, Kohn Marcu, Goldberg Ioan, Herskovics Hajdu, Kádár Emeric, Calmanovici Devy, Haim Leon etc. etc.

Aceştia sunt făuritorii presei române! Pentru aceştia au murit eroii dela Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz! Pentru aceştia plătim noi impozite grele, ca să-i îngrăşăm şi mai mult, dupăce ne otrăvesc masele, zi cu zi, picur cu picur, şi le împing cu noroiul ieşit din tiparniţele lor în ghiarele pierzării. Aceştia sunt creatorii de opinie publică şi mai sunt şi alţii, cari se ascund la spatele lor şi le dau ghionturi, rânjind satanic, în aşteptarea prăbuşirii creştinismului.

* *
*

Dela modestele începuturi şi până astăzi, câtă depărtare în sentimente, în caracter, în statornicie, în iubire de ţară! Dela „Curierul român", dela „Albina românească" şi dela „Gazeta de Transilvania", trecând peste sutele de publicaţii politice, culturale şi literare, în fruntea cărora s'a perândat falanga scriitorilor români şi până la articolele politice ale lui Eminescu dela „Timpul" şi ale gazetarilor cu sentimente frumoase dela „Tribuna", şi chiar mai târziu, presa românească a lăsat o dâră de lumină în istoria desvoltării noastre culturale şi politice. Slăvită fie memoria marilor înteniectori, pe cari îi găsim astăzi mutilaţi şi în manualele didactice.

Dacă s'ar trezi din somn părintele literaturii române şi ar vedea cum se chinuesc cu fraţele „confraţii" lui dela „Dimineaţa", „Adevărul", „Lupta", „Curierul Izraelit", „Realitatea Ilustrată", „Oglinda Lumii", şi alte zeci şi sute de publicaţii conduse de ei, ar striga exasperat ca pe vremea când „slovele" nu erau schimbate încă în „litere": „Scrieţi, băieţi, scrieţi **româneşte"!**

Mai trist este faptul că la unele ziare susţinute cu bani româneşti au pătruns de asemenea elementele parazitare şi chiar dela acele tribune încep să predice mulţimii vrajba, depe urma căreia ei totdeauna se aleg cu profit.

E timpul deci să ne smulgem din cătuşele lor, să ne creştem ziarişti români şi o presă românească constructivă şi demnă de a servi ca exemplu pentru viitor.

I. Vernirea

Francmasoneria

Doctrina masonică

Ca o continuare a celor scrise în articolele precedente, vom căuta azi să arătăm *modul de a lucra al lojelor* şi *influenţa lor asupra societăţii.*

Incontestabil că societăţile secrete, şi în special masoneria a avut o oarecare influenţă asupra desfăşurării evenimentelor istorice. Multe fapte petrecute în decursul veacurilor, şi rămase până azi „enigme istorice", se explică — dacă ne gândim puţin — şi la F∴M. Astfel pare cu totul inexplicabil faptul că până la 1789, data marei *revoluţii franceze,* nu se pomenise nicăieri de revoluţii, şi dela această dată, aşa ca din senin, isucnesc revoluţii şi mişcări sociale în aproape toate statele Europei. Apoi *campania anticlericală* şi *anti-religioasă,* deslănţuită în Franţa, acum vreo 30-40 de ani, nu poate fi datorită decât tot aceleiaşi masonerii, care nu scapă o singură ocazie de a se manifesta. *Revoluţia Rusă* din 1917, *Revoluţia comunistă* a lui Bella Kuhn, cât şi toate mişcările revoluţionare, cari au zguduit Europa, după răsboiu, au fost toate pregătite, şi în mare parte executate, de lojile masonice. In fine recenta *revoluţie spaniolă* evidenţiază din nou faptul că masoneria e mereu la lucru, şi nu va înceta să lucreze, decât în momentul când scopul ei va fi atins.

Deocamdată să vedem cum se lucrează în loji ca mai târziu să putem înţelege unitatea de conducere şi spontanitatea care domină în special revoluţiile moderne (Spania).

In loji nu se lucrează după ordine şi prin ordine; totul se face numai *prin sugestie,* foarte abil întrebuinţată de cei interesaţi. Prin *răbdare* şi *perseverenţă* sugestia care vine de sus va fi încetul cu încetul infiltrată tuturor masonilor, cari vor deveni astfel, pe nesimţite, cei mai vajnici apărători ai celei mai abominabile doctrine. Mediul de lojă anihilează voinţa şi individul ajunge să se confunde cu aspiraţiile şi felul de a gândi al colectivităţii. Un individ oricât de bine intenţionat, odată ce a păşit într'o lojă e destinat să devie mai curând sau mai târziu unealta celor mai mari ticăloşii. *Minciuna* şi *ipocrizia* de care e înconjurat, *vicleşugurile* cari sunt întrebuinţate spre a-l atrage în cursă, îi viţiază conştiinţa şi îi deformează gândirea, făcându-l unealtă oarbă în mâinile călăilor omenirii. Dealtfel şi concepţiile religioase şi sociale ale masonilor sunt de aşa natură încât predispun individul la un fel de *revoltă în contra actualei societăţi* şi la preconizarea unei alte lumi bazate pe doctrina masonică. Astfel membrii lojelor albastre sau joase, sunt în general *raţionalişti atei,* spre deosebire de cei ai gradelor superioare care au vădită înclinare spre *ocultism.*

Aceştia din urmă se pretind în posesia unei ştiinţe secrete derivate din vechile mistere Egiptene şi Indice, şi care le-ar fi fost transmise lor *prin intermediul Kabalei judaice.* Albert Pike un celebru mason englez ne destăinueşte adevărata credinţă religioasă a masonilor. *Masoneria,* zice el, *este căutarea luminii. Această căutare ne duce direct la Kabală care este quintesenţa întregii înţelepciuni antice.* „In acest amalgam vechiu şi puţin înţeles, de absurdităţi şi filosofie, iniţiatul va găsi izvorul multor doctrine şi cu timpul va ajunge să înţeleagă filosofia alchimiştilor".

Iată dar că masonii înşişi îşi mărturisesc credinţa care îi conduce şi care îi deosebeşte de ceilalţi muritori. *Se cred în posesia unui secret,* pe care nu-l cunoaşte nimeni; îşi închipue că sunt *iniţiaţii unei ştiinţe străvechi* şi miraculoasă, şi în fapt *catechismul lor îl constitue Kabala judaică,* adecă acea compilaţie de

doctrine și de credințe, învăluite în cel mai nepătruns misticism, care formau fundamentul religios al popoarelor orientale. Iată la ce se reduce pretenția masonilor, că *ar fi în căutarea adevărului absolut și al religiunii perfecte*. La o retrogradare de vre-o câteva mii de ani, și la proslăvirea unor doctrine care pe timpul când erau profesate aveau de sigur o valoare pe care însă azi noi n'o mai putem recunoaște. Intr'o societate înaintată ca a noastră, principiile Kabalistice nu mai au nici un rost, și progresul omenirii nu s'a făcut niciodată cu ajutorul misticismului și a silogismelor speculative.

F∴M. englez *Thomas Milton Stewart* ne spune că adevăratul mason e acela care caută în mod constant să ajungă la concluzii independente prin rațiune, servindu-se de orice adevăr și sforțându-se să trăiască după regulele dictate de propria sa morală și conștiință. Toate acestea ar fi foarte frumoase și într'adevăr aceasta ar fi idealul omenirii, dar în practică lucrurile se petrec cu totul altfel. In loji, masonii de geaba ar căuta *adevărul*, acesta *e ceva inexistent în masonerie;* în schimb prin sugestie și prin anihilarea eului individual, masonul ajunge la unele concluzii pe cari le crede proprii, dar cari de fapt nu sunt altceva decât idei convenabile masoneriei infiltrate în membrii, prin intermediul masonilor conștii de misiunea lor. Mediul de lojă vițiază și deformează adevărul, în modul dorit de conducători, și fără nici o sforțare din partea acestora.

Grija convertirii la doctrina masonică o au maeștrii și membrii mai vechi ai lojelor, experți în de alde astea.

Scopul F∴M. e *distrugerea actualei societăți creștine* și înlocuirea ei prin dominația masonică, ce va avea drept obiect o *civilizație naturalistă atee,* având știința și rațiunea, ca religie.

Tocmai de aceea F∴M. e în continuă luptă cu civilizația actuală pe care o declară perimată și menită peirii.

Deocamdată „noi nu ne putem înfățișa opera așa numită „constructivă" a masoneriei, dar din nefericire opera ei distructivă e destul de importantă, ca să fim nevoiți s'o luăm în considerare.

Intr'adevăr azi opera de desagregare a F∴M. se întinde în toate domeniile; religie, morală, moravuri sociale, politică, arte, literatură, toate au avut de suferit influențele masonice într'o măsură mai mare sau mai mică

Incetul cu încetul prin răbdare și perseverență, ajutată fiind de presă și aur, masoneria va ajunge la realizarea scopurilor urmărite. Mijloacele de cari dispune, modul în care lucrează, precum și ascendentul pe care știe să l exercite asupra tuturor guvernelor, o îndreptățește să spere la aceasta.

Actuala noastră societate e îmbibată de *spiritul* masonic *anti-național, ateu* și *a-moral* Tot ce facem, orice acțiune a noastră, nu este condusă decât de imperativul secolului al XX-lea, cel mai cras egoism, strâns legat de interesul personal.

Binele obștesc, religia strămoșească, iubirea de țară și în fine tot patrimoniul de sentimente și credințe, cari erau sfinte pentru strămoșii noștri azi sunt disprețuite și huite. Ne am masonizat chiar spiritul și felul de a gândi; vrem să fim la fel cu alții, în ritmul vremii, și nu ne gândim la viitorul întunecat care ne paște. Am zis viitor întunecat și cred că n'am făcut o afirmație temerară. Viitorul va fi așa cum ni l-am pregătit noi cu toții. Poate că realizarea visului masonic n'ar aduce numaidecât distrugerea noastră, încetul cu încetul ne vom obișnui și cu acea stare de lucruri și ne vom simți din nou în largul nostru. Dar din nenorocire lumea preconizată de masonerie nu este decât un *stadiu intermediar, o punte de trecere* către o altă lume, *de astă dată visată de Jidani.*

Masoneria și Jidanii lucrează mână în mână, în vederea aceluiaș scop, dorit și de unii și de alții: *Revoluția Universală.* Dar până când masoneria se oprește aici mulțumindu-se cu *Republica Universală*, care se va naște din Revoluții, Jidanii merg mai departe și utilizând terenul pregătit de fracmasonerie, vor să întroneze: *Dominația Universală a Jidanilor.*

Francmasoneria în mâinile lor nu e decât o unealtă care, mânuită abil de mâni dibace, poate da rezultate neașteptate. Cu ajutorul ei, și disimulându se în umbră, *Jidanii vor transforma imperiile și regatele în republici,* cari vor fi cu atât mai ușor cucerite pentru idealul masonic, cu cât Jidanii sunt stăpânii necontestați ai economiei, și finanței din întreaga lume.

Jidanii simțind însă că Biserica și Regalitatea s'ar opune cu disperare planurilor lor au imprimat masoneriei acea profundă *ură anticreștină* și ***antimonarhică,*** ce o caracterizează.

Biserica cu organizația ei puternică, cu trecutul ei și cu doctrina creștină pe care o reprezintă, se ciocnește violent cu doctrina masonică atee, și anticreștină.

De aceea și masonii dau o luptă violentă și fără preget împotriva acestei instituții, care a rezistat timp de atâtea secole tuturor încercărilor vrășmașe.

Mulțime de *secte* au fost născocite de masoni, pentru a desbina pe creștini, și a putea astfel mai ușor distruge Biserica. *Ebionismul, Elkesaismul, Nazarinenii,* iar în vremurile mai recente, *Baptiștii, Adventiștii, Inochentiștii* etc., sunt tot atâtea erezii de origină jidovească, menite să lovească în Biserica Creștină. Dar Jidanii nu s'au mulțumit cu atât; prin tot felul de calomnii și minciuni, care mai de care mai nerușinate, împrăștiate prin ziarele lor, au căutat *să discrediteze și clerul,* ca astfel poporul să nu mai aibă încredere în preoți și încetul cu încetul să se lase și de credință. Până acum în mare parte n'au reușit; *dacă preoții vor continua să-și facă datoria nu vor reuși nici deacum înainte.*

A doua piedică la înfăptuirea idealului masonic e **Regalitatea.** Cu un trecut milenar, cu epoci de splendoare și glorie în veci neuitate, această instituție e o chezășie puternică: atât timp cât ea va exista, va exista și Statul în fruntea căruia se găsește. Desigur că monarhii nu vor consimți niciodată la punerea în aplicare a planurilor masonice; căci la din contră, monarhia va fi înlăturată, în locul ei se ***va întrona*** *republica,* care încetul cu încetul va evolua către forma de guvernământ dorită de francmasonerie. *Președintele de Republică* e un funcționar care ușor *poate fi supus* unor anumite presiuni și influențe, la nevoe poate fi isgonit, ba ceva mai mult se poate întâmpla uneori să fie mason și chiar Jidan.

Și atunci cu atât mai bine; *Dominația lui Israel se va înfăptui cu o oră mai devreme.*

Spre realizarea tuturor acestor deziderate lucrează conspirația masonică, și zi de zi puterea ei crește, în timp ce momentul înfăptuirii idealului lor se apropie. Mentalitatea bolnăvicioasă a secolului nostru, precum și conjuncturile economice și financiare defavorabile dau un prețios sprijin masoneriei. Prin *exploatarea* fără scrupule a a estor *mizerii sociale* și prin *agitarea* tuturor *ideilor subversive*, ea va isbuti să provoace în toate țările, frământări și mișcări,

cari toate nu vor face decât să grăbească sfârşitul actualei stări sociale. In această epocă de desechilibru economic, financiar şi moral, orice idee care altădată ar fi fost considerată drept aberaţie, îşi face loc şi isbuteşte să-şi găsească apărători infocaţi în mijocul masselor desorientate. *Cu ajutorul comunismului, anarhismului* şi a tuturor *doctrinelor de stânga*, F∴M. şi Jidanii vor deslănţui *răsboaie civile fratricide*, cari toate vor ajuta în modul cel mai eficace ofensiva masonică. *Ura de clasă* şi *distrugerea capitalismului*, preconizate de spiritul utopic al Jidanului *Marx* deasemeni sunt arme puternice în favoarea masoneriei.

Ca concluzie la toate acestea o constatare se impune. Vinovaţi de actuala stare de lucruri cât şi de dezastrul care ne aşteaptă nu sunt numai Jidanii, ci şi guvernele noastre creştine, cari au tolerat şi încurajat acţiunea masonică şi expansiunea iudaică. Prin neglijenţa, indolenţa şi venalitatea lor toate aceste guverne se vor face vinovate înaintea istoriei, de cea mai grozavă crimă: de *crima de lèse-naţionalitate*, de crima de a fi trădat interesele superioare ale ţării lor, pentru arginţi, sau pentru onoruri trecătoare, atât de mult dorite de politicianii noştri.

D. V. Athanasescu
— Cluj —

Sinteza sărăciei nemeşeşti

— Răvaş din Maramureş —

Unul dintre ţinuturile cele mai vlăguite, mai sărăcite şi mai bătute de Dumnezeu şi de ingratitudinea omenească, este fără îndoială — alături de Ţara Moţilor — Voevodalul Maramureş. Vechii nemeşi maramurăşeni, cari semănau şi se înrudeau atât de aproape cu răzeşii moldoveni de altă dată, sunt astăzi palide umbre de fiinţe, în agonie. Cumplita sărăcie care l-a încercuit îi sugrumă fără noimă. Timpurile, când composesorii maramureşeni se întruniau în „cinstite adunări" de „cinstiţi boieri" au dat bir cu fugiţii. Astăzi nemeşii din ţara voevozilor descălecători şi mari ctitori de biserici, au rămas fără şube, fără opinci şi fără tăşci la cremene şi amnar.

Inchis între masivele păduroase ale munţilor seculari, Maramureşul este un organ fără respiraţie. Se sufocă în propriu-i său. Comunicaţia antropoidică îl face să fie un ţinut izolat de restul ţării. Iar această izolare, pe care nu o merită, îl sileşte să-şi aplice fără vrere, clasica formulă a Brătienilor: „Prin noi înşi-ne".

Ori prin ei înşişi, nemeşii maramureşeni, în actuala conjunctură, ce li s'a creiat în urma înstrăinării munţilor, cu toată râvna şi mândria ce i caracterizează, nu o pot duce; nu pot vieţui. Dacă în trecut principala bogăţie a „cinstiţilor boieri" maramureşeni, a fost creşterea bovinelor, astăzi nu se mai poate conta pe aceasta. In urma croielii hotarelor din 1918, majoritatea munţilor maramureşeneşti, au rămas peste graniţe, la vecinii noştri dela miazănoapte: Cehii şi Polonii. Din pricina aceasta, numărul stânilor şi al „boimilor" s'a împuţinat vertiginos, cu fiecare zi ce a trecut. Aceasta pe de oparte. Pe de altă parte, codrii cu ale lor bogăţii, au încăput sub administraţia xilofagilor de toate neamurile şi de toate categoriile. Pădurile lui Pătru Opincă şi Ion Săcure au rămas cu „cioatele" şi cu „polbarul". Nenumeraţii Groedeli, Fischeri, Steinfeli şi Fruchteri, au curăţat întinsul munţilor, de lemne, aşa cum aşi curăţa eu un cior chine de struguri din viile depe culmea Cotnarilor. Parea „cinstitului" boier din această nobilă şi democrată fructificare a fost: *Sudoarea* şi *Osteneala*, plătite cu sechestre şi executii silite asupra propriului avut. Rezultatul final: *Năpârlirea fără vreme a şubelor lui Pătru Opincă şi Ion Săcure.*

„Cinstiţii" boieri, în veşnica lor pribegie după un codru de pâine, sunt jecmăniţi fără milă, de către toţi şpeţarii din neamul lui Iuda, cari mişună dealungul ţării, pripăşindu-se acolo unde cred că vor putea roade parazitar. Nepoţii lui Dragoş Vodă, toţi voinici cu fruntea lată, printre străini, sunt însultaţi, jecmăniţi şi înşelaţi. Acasă sunt scoşi din cocioabe şi trimişi în lume. Intr'o asemenea situaţie nu-i de mirare că alcoolismul şi bolile sociale şi-au croit un drum atât de larg.

Liftele păgâne pripăşite pe meleagurile Ţării Voevozilor, sunt într'o mare măsură răspunzătoare de mizeria în care se sbate, ca peştele pe uscat, ţărănimea maramureşană. Contribuţia, în deosebi a Jidănimii, la lăţirea dezastrului economic şi moral de aici, este imensă. Multe gospodării s'au ruinat din pricina manopeilor de acaparare ale acestui neam egoist. Astăzi, în rândurile nemeşilor şi mai cu seamă ale „portieşilor" maramureşeni nu vei găsi un singur gospodar, în stare, să-ţi prezinte un jurnal de casă fără deficite. Datoriile pela bănci şi mai ales pela cămătarii-jidani, sunt mai mari decât valoarea întregilor gospodării cu vite, pământ, clădiri, etc. Sărăcia înscăunată pe răzoarele Maramureşului, nu are asemănare şi nici precedent. Elementele româneşti depe aceste plaiuri, se ating literalmente de foame, obidă şi mizerie.

Bravul popor din Ţara lui Dragoş, e uitat. Nimeni nu i întinde o mână frăţească. Toţi trec pe lângă el, dar niciunul nu vrea să i constate adevărata pacoste ce-l sugrumă şi-l vlăguieşte, până la exterminare.

Inv. Ion Berinde
— Maramureş —

Preţioasă mărturisire jidovească.

Jidanul Dr. *Emil Nathan*, în ziarul „Românul" din anul 1910 mărturisea următoarele despre Cahal:

„Ca Evreu, şi ca unul ce cunosc organizaţia secretă a Evreilor... (afirm)... Kahalul... există şi este astăzi mai înfloritor ca oricând şi de multe ori se ascunde sub denumirea nevinovată de **comunitatea israelito-română,** *cu toate că această comunitate nu i decât o comisiune care dă ordine în virtutea principiului repetat în talmud:* **Dumnezeu dete Evreilor toată puterea asupra bunurilor şi sângelui altor neamuri.**

Kahalul nu este numai o comisiune de priveghere, dar şi un tribunal înalt, care primeşte bani şi stabileşte pentru Evrei impozite fixe. Numai în Moldova, percepe, în fiecare an peste **trei milioane".**

(cf. „Apărarea Naţională" din 1 Aprilie 1923).

Bestialitatea unui farmacist jidan

— Imoralitatea jidovească —

In fața Curții cu Jurați, de pe lângă Tribunalul *Tighina*, a venit spre judecare procesul farmacistului jidan, *La ăr S. Nemirovschi* din com. *Volentir*, jud. *Cetatea-Albă.*

Jidanul farmacist este trimis în fața juraților, sub stare de arest, pentru faptul criminal că în timpul ce-și excercita profesiunea de farmacist, în comuna sa natală, a ademenit peste 30 (treizeci) fetițe tinere creștine, între 4—9 ani, și sub presiunea promisiuni or de tot felul — iar dacă nu cedau — a amenințărilor cu cuțitul, le supunea la cele mai imorale acte.

Intâmplarea a făcut ca aceste crime ale Jidanului-bestial să fie descoperite de un biet țăran, a cărui fetiță se îmbolnăvise: tresărea noaptea din somn, plâns spontan, greață permanentă, repulsiune pentru mâncare, slăbire fizică, etc.

Țăranul a insistat mult pe lângă fetiță, care era îngrozită de frica Jidanului și cu mare greutate a putut obține adevărul.

Sesizându-se organele justiției, Jidanul a fost luat din scurt și arestat, iar fetițele au declarat în ce mod criminal au fost supuse la acte imorale, de către numita bestie-jidănească.

Cum știut este că rassa jidovească este purtătoare principală a boalelor venerice, ceeace nici nu poate să fie altfel în urma excentricităților lor sexuale, în cazul de față, majoritatea fetițelor, pe lângă că au fost nenorocite pentru toată viața, au fost și îmbolnăvite de boli venerice.

Când s'a citit actul de acuzare, nu-mi venea să cred urechilor; mi se strângea inima; mi-am dat aparența nepăsării și apropiindu-mă de victime le-am întrebat: Așa s'au petrecut lucrurile cum ați spus la judecată? Așa s'au petrecut, răspunde o fetiță, cu șiroaie de lacrimi pe obraji.

Față de aceste fapte, dovedite cu prisosință, Jidanul Nemirovschi, trebuia să fie dus la spânzurătoare, nu să se plimbe — sub diferite pretexte — pela atâtea Curți cu Jurați, și să solicite amânarea procesului atunci când vede că jurații ar avea intenția să-l condamne. Numitul apare pentru a treia oră în fața juraților, și, și de data aceasta, văzând că majoritatea juraților sunt țărani, a cerut și obținut amânarea, pentru sesiunea viitoare.

Dar ca opinia publică să știe care a fost atitudinea întregii Jidovimi din Tighina, față de acest criminal ordinar, voiu arăta în linii generale:

Dela începerea dezbaterilor, până la pronunțarea amânării, Tribunalul era înconjurat de toată Jidănimea; tineri cu bătrâni, bărbați cu femei, cari în loc să desaprobe gestul mârșav al acestei creaturi nerușinate, căutau să-i facă atmosferă favorabilă printre jurați, ba mai mult: se spune că au intervenit la un creștin bun — ce era primjurat — și i-au promis bani, dacă aduce un verdict de achitare. Și cine credeți că a făcut intervenția nereușită? Un advocat creștin, care era plătit bine, pentru a face apărarea, și care având și o situație politică, se credea că va putea influența.

Toată presa jidănească din Basarabia a scris articole lungi în care-l scoteau pe acest Jidan criminal, ca pe un om căzut victimă țăranilor din com. Volentir.

Și ce este mai trist. Nu s'a găsit avocat român, care să apere cinstea celor treizeci de fetițe, căzute victime bestiei jidănești, a căror părinți sunt oameni săraci și n'au bani de dat la avocați, ci se bizue numai pe dreptatea justiției.

Pentru ca cititorii să vadă cum sunt caracterizați Jidanii, în *Germania*, vom arăta ce remarcă ziarele sociale germane, despre întâmplări de atare natură:

„Există oare undeva, în întreaga lume un proces de scandal, în care să nu fie implicat direct s'au indirect Jidanul, fie ca seducător, întreținător, sau în orice alt rol? Ori și unde ar fi, în tot locul, vedem pe Jidan, ca pe seducătorul cel mai îndrăsneț, căruia nu îi este sfântă nici o virtute, nici o frumuseță, nici o onoare, atunci când e vorba de satisfacerea poftelor sale. Ba se poate spune că nu sunt numai pornirile sensuale care îl îndemnă la aceasta, ci că simte o bucurie demonică de a ruina, de a degrada și desonora femeile morale, care odată ar fi trebuit să devină soții cinstite și respectate are bărbaților germani. Fără rușine, cum e dela natură, el se folosește de împrejurarea că pofta naște poftă, mai ales atunci când e prezentată fără nici o considerațiune, fără un oarecare văl al pudoarei".

Dar credeți că aceste acte imorale pornesc dela tinerii descreeați jidani? Nu! *Jidanii sunt imorali din născare*, și *toată învățătura lor le este dată în senzul de a-și bate joc de tot* ce nu e „popor ales", căci iată ce se spune despre un mare rabin, în cartea Germanului *Benachot:*

Kohana, în tinerețea sa a fost discipolul înțeleptului rabin Robs. In o bună zi observă, că maestrul său vrea să și facă de lucru cu o tânără fată creștină și atunci se ascunse în camera acestuia. Rabinul dând de ea îi zise: „Ești tu aici Kohana? Du-te afară, nu se cuvine". Kohana însă răspunse: „Maestre, mi-am permis aceasta, pentru a învăța toate dela tine".

In însăși cărțile sfinte jidovești găsim astfel de enarări, care ne arată caracteristica concepției moralității jidovești.

Că Jidanul este ceva bolnăvicios pentru omenire, ne o mai mărturisește însuși *Heinrich Heine:*

„Veșnică plagă scoasă din a Nilului nămol".

Jidanul este omul trecut în putrefacția spirituală și morală, care acolo unde e tolerat nu produce decât descompunere. Această calitate e ecunoscută, și ne-o arată declarația Jidanului *Dr. Mönzer*, care a scris romanul „Drumul spre Sion", în care se vorbește cam astfel:

„Noi, Jidanii, ne-am sădit între popoare, am pătruns în rassa lor infectându-le; le-am răpus puterea, le-am impilat, le-am făcut leneșe, le-am adus la putrefacție, prin cultura noastră distrugătoare".

Deci să fim bine lămuriți. Actele bestiale ale Jidanilor față de tot ce este creștin, sunt dictate de cărțile lor sfinte și propovăduite de cei mai mari învățați jidani.

Revenind la cazul farmacistului jidan Nemirovschi, a cărui proces, primul în analele justiției românești, urmează a se judeca în fața Curții cu Jurați din Tighina în sesiunea de Februarie 1932, **avocații români și creștini din toate colțurile țării, sunt rugați a veni la acest proces, care nu este numai al celor 30 fetițe nenorocite, dar este procesul tinerei generații românești, — căzută**

pradă Jidanilor bestiali, dând dovadă că poporul românesc se mai poate apăra de hienele talmudiste, şi că dreptatea Românului încă n'a murit.

Români! Veniţi cu toţii şi apăraţi cinstea tinerelor vlăstare româneşti, care a fost murdărită de Jidanul Nemirovschi.

Sorghius Basarabeanu.

Jidanii mai presus de Instituţiile Statului şi funcţionarii acestuia

Ziarele aduc ştirea:

„O delegaţie a sfatului parlamentar evreesc, în frunte cu dnii deputaţi dr. Theodor Fischer, dr. S. Singer şi dr. M. Reiter, a fost primită în audienţă de secretarul general al Ministerului Cultelor. Delegaţia a intervenit pentru ordonanţarea subvenţiei care se cuvine cultului mozaic pe anul 1931.

„D. secretar general a promis în mod formal că **încă în cursul lunei Noemvrie va fi ordonanţată toată suma cuvenită cultului mozaic drept subvenţie pe anul 1931".**

Informaţia de mai sus nu poate să nu revolte şi pe cel mai neînsufleţit Român. Dupăce Instituţiunilor de Stat nu li s'au ordonanţat subvenţiile cuvenite pe anul 1931, sau dacă li s'au ordonanţat, ele cine ştie când vor putea fi achitate; dupăce funcţionarii Statului nu şi au ridicat salariile de luni de zile,

Ministerele noastre nu găsesc altceva mai bun de făcut, decât să servească — de urgenţă şi la sigur — interesele Jidanilor, cari având ordonanţele la mână cu siguranţă îşi vor exopera şi achitarea lor, înainte ca Instituţiile Statului şi funcţionarii acestuia, să-şi fi ridicat competinţele ce de drept li se cuvin.

Domnule Ministru al Cultelor şi domnule Ministru al Finanţelor, întoarceţi-Vă privirile înspre Instituţiunile şi funcţionarii Statului, ai căror părinţi sunteţi. Subvenţia prevăzută cultului mozaic nu trebue prevăzută măcar, necum ordonanţată şi achitată, în aceste timpuri grele, când necesităţi de primul ordin nu sunt încă satisfăcute. Şi nu Vă daţi seama că Jidanii nici nu sunt avizaţi la aceste subvenţii, pe când bieţii funcţionari se dau cu capul de pereţi ne mai ştiind cui să se adreseze şi unde să fugă dinaintea acelora faţă de cari au angajamente de plăţi.

Ceeace se întâmplă e prea mult.

---

† Tudosie Popescu

S'a stins din viaţă, încă un suflet de erou şi un suflet fanatic al Ideei Naţionaliste Creştine!

. . . .

Cu ochii lui mari şi ageri ca de vultur;

Cu pletele lui negre, fluturând peste umeri;

Cu pieptul desfăcut, cu sumanul pe umeri şi cu toiagul pribegiei în mână, TUDOSIE POPESCU, era veşnic în mişcare, şi gata de luptă.

El n'a cunoscut bucuriile vieţii; a părăsit glia şi satul pentru şcoală, ca să se întoarcă apoi la ai lui, mai luminat, mai hotărît, şi să moară pentru o idee, întru apărarea pământului strămoşesc, pe care nu vroia să-l vadă pângărit de laşii şi ticăloşii... de meserie!

L-am văzut întâia oară printre gratiile închisorii VACĂREŞTI, în toamna anului 1923;

Apoi tot în închisoare, la GALATA, în IAŞII Moldovii înăbuşite ... ;

... La CLUJ şi la CERNĂUŢI, în cele patru colţuri ale Ţării, a purtat cuvântul Credinţii Naţionaliste Creştine, asemenea apostolilor şi martirilor de odinioară...!

A însufleţit zece generaţii de studenţi...!

A dat peste tot mai întâiu, dovada credinţii nestrămutate şi desinteresate!

„Această viaţă sbuciumată de luptă şi privaţiuni, i-au adus sfârşitul timpuriu".

Frate Tudosie!

Dormi în pace! Cei puţini care te-au înţeles, te-au iubit şi te-au urmat.

Dacă tu n'ai avut fericirea să vezi cu ochii plinirea idealului pentru care te-ai jertfit;

Dacă ţărâna din care-ai fost plămădit, a cerut prea de timpuriu întoarcerea 'n repaus;

Dacă sufletul ţi-a fost prea mult împovărat de durerile desiluziilor,

fii liniştit acolo, unde răutatea omului nu poate pătrunde, că, în urma ta au rămas batalioane de luptători!

... Din satul unde, în care ţi-ai lăsat — poate — o mamă îmbătrânită de vreme şi de durere; ... un tată încovoiat pe coarnele plugului, fraţi şi surori, gândind mereu la întoarcerea ta acasă, vor ieşi cei cetaşi, cari vor gusta odată din bucuria de care tu n'ai avut parte!

Eroilor nu li se numără anii, ci faptele!

... Iar voi părinţi şi rude, fiţi mândri de jertfa lui Tudosie!

Pământul ţării, pe care l-a iubit atât de mult, va şti să-l îmbrăţişeze, mai sincer decât oamenii!...

Iar generaţia tânără are un exemplu mai mult!

Dormi în pace, iubite camarade!

Prof. Gh. Făcăoaru
— Hunedoara —

Tudosie Popescu a murit Luni 16 Noemvrie c. Osemintele lui pământeşti au fost ridicate dela Spitalul Central de boale nervoase - Bucureşti şi transportate în comuna lui natală *Mărceşti* jud. *Dâmboviţa.*

Către Români!

In vremurile învolburate pe cari le trăim, când greutățile de tot felul apasă umerii noștri mai mult ca oricând, când privirea ne este rătăcită, iar frunțile încrețite trădează grija zilei de mâine, în aceste vremuri de strâmtorare, să aruncăm o privire fugară în istoria noastră națională, ca să vedem care era soarta Românilor **în trecut**; să stabilim starea de azi și să căutăm care le poate fi soarta viitoare și care e calea ce duce în spre mai bine.

Deschizând istoria Românilor vedem că ea nu este altceva decât, povestea îndurerată a unui „copil al suferinței", veșnic nedreptățit; povestea împletită din lacrimile și durerile poporului român. Zile de bucurie, zile de lumină, i-au fost puține hărăzite.

A înfruntat acest popor vijelia popoarelor barbare, a îndurat robii de veacuri.

Niciodată însă, el n'a desnădăjduit! Adăpostit la umbra crucii și a credinței creștine, călăuzit de bărbați viteji, buni, drepți și cinstiți, a putut să țină piept vitregiilor vremurilor și să răsbată veacurile, dovedind că: *„Apa trece, pietrile rămân!"*.

Și acuma, când după suferințe de veacuri îndurate de moșii și strămoșii noștri, după multe lupte și mari jertfe putem să vedem cu ochii ceeace ei au visat numai: România Mare a tuturor Românilor, întregită aproape în vechile și strămoșeștile ei hotare, să urmăm sfatul înțelept al Regelui Carol I:

„Invățați a iubi și a urma exemplele marilor înaintași, pe cari istoria ni-i arată plini de virtuți și de glorie! Și atunci fiți siguri, veți avea o Românie mare, puternică și fericită".

România Mare lipsită de conducători cu dragoste de neam și țară, de bărbații întregi pe cari îi avea România mică, se prezintă **azi** după treisprezece ani dela Unirea cea mare, în jalnica situație a unui pământ exploatat de cel mai nemilos arendaș.

Guvernanții din România Mare n'au fost decât niște coade de topor în mâinile străinilor. Mulți dintre ei oameni învățați, dar răi, lacomi și vicleni. Cum am zice noi pe românește; *„Brânză bună 'n burduf de câne"*.

Străinii și 'n deosebi **Jidanii,** conduc în țara noastră din umbră; partizanii partidelor politice trimiși cu voturi românești în parlament, în „casa țării", nu sunt decât unelte în mânile Jidanilor, cari vând interesele țării acestor străini de neamul și legea noastră.

Ca o boală care lucrează la nimicirea unui corp omenesc, așa lucrează Jidanii la nimicirea corpului nostru național: zi de zi, oră de oră, în mod sistematic.

Jidanii sunt o națiune rezlețită pe toată suprafața pământului, dar au un gând la fel: să distrugă toate țările creștine, ca apoi pe dărâmături să se ridice ei, „poporul ales" și să stăpânească lumea. Planul lor criminal este expus în „Protocoalele Ințelepților Sionului". Insăși *religia lor* drăcească „Talmudul", le permite să mintă, să fure să jure strâmb s. a.; le poruncește să vrăjmășească toate popoarele între cari se află și să se folosească de orice mijloace pentru a-și ajunge ținta ultimă: dominația universală!

Banii și gazetele sunt nu numai la noi, ci în toată lumea, în mâni jidovești. Prin aceste două arme le este mult ușurată lupta mai departe.

Bolșevismul și diferitele *secte religioase,* — pocăiții! — sunt lucrul mâinilor jidovești. Rusia este pildă vie și mult grăitoare despre ceeace fac Jidanii prin *comunism* și secte religioase, în marșul lor spre domnia lumii! Nimeni nu mai e stăpân pe rodul muncii lui; biserici creștine, altădată cucernice locașuri de rugăciune, sunt transformate în grajduri; preoții, slujitorii sfintelor altare sunt batjocoriți și măcelăriți în chipul cel mai sălbatec.

Mai nou: isgonirea regelui Alfonso XIII și îngenuncherea Spaniei este tot lucrul „hahamilor".

Dar neamul lui Iuda nu lucrează la lumina zilei ci prin *societăți* ascunse numite *francmasonice,* organizate aproape în fiecare țară. Lozinca lor este: „Cu mațele ultimului preot să spânzurăm pe ultimul rege".

In țara noastră cei mai mulți Jidani sunt fugari din alte țări ca Rusia, Polonia, Galiția etc. Hămesiți și lacomi s'au așezat în această Românie bogată, în „țara făgăduinții".

Au ocupat aproape în întregime *orașele,* cari nu mai sunt decât niște cuiburi murdare de perciunați. In Maramureș, Bucovina și Basarabia ocupă și satele. Și inima trebue să ni se strângă de durere la gândul că pământ din pământul țării noastre, udat cu atâtea lacrimi și stropit cu atâta sânge românesc, a încăput pe mânile lui „Leiba".

Jidanii, păduchii ucigași ai națiunilor, ne-au adus și nouă toate relele în țară și-au căutat prin toate mijloacele să ne slăbească și să ne distrugă.

Prin *alcoolism* au paralizat puterea de muncă a națiunii, au îmbolnăvit pe bietul țăran și l-au jefuit. Bețiа cu cele două surori aproape nedespărțite: oftica și sifilisul face să dispară din sângele nostru darul acela care ne face să fim Români. Ne întunecă conștiința națională și asta o doresc ei,

Prin *speculă* și *camătă* au distrus pe meseriașii și comercianții Români.

Prin bani, necinstit câștigați, *ne-au corupt* funcționarii noștri publici: banul jidovesc deschide toate porțile!

Astfel cel mai ticălos popor, prin cele mai necinstite mijloace, a pus în scurt timp stăpânire, pe toate isvoarele noastre de hrană, lăsându-ne *„săraci în țară bogată"*.

Munca plugarului nu mai este răsplătită. Rodul muncii lui nu se mai poate valorifica.

„...La noi înzadar ară plugul,
Căci holdelor noastre cu spicul de aur
Străinul le fură belșugul".

Răsboiul de moarte al Jidanilor contra națiunii românești, va dura atâta timp cât vom avea Jidani

printre noi. Deci nu ne rămâne altă portiță de scăpare decât scoaterea lor din mijlocul nostru: cu oricâte jertfe!

Ș'acuma, când vedeți schițată primejdia cea mare jidovească este destul să vă spunem, frați Români, că **partidele politice** stau în slujba Jidanilor, pentruca să puteți vedea clar rostul politicei de partid în România.

Partidele politice, cari înfrățite cu toți străinii și mai ales cu Jidanii s'au perindat la cârma acestei țări, au toată răspunderea stării de azi, care amenință viitorul neamului.

Mai lacome decât bogatul din Evanghelie, partidele au secătuit în scurt timp vistieria țării. Ce-au făcut însă pentru binele ei? Ce-au făcut mai ales pentru agricultură, care este temelia țării și dacă se ruinează, se ruinează țara. La noi dacă n'are țăranul bani, n'are nimeni!

După nesocotita guvernare a partidelor, cântecul Moților: „Munții noștri aur poartă,
Noi cerșim din poartă 'n poartă"
a devenit al nostru al tuturora!

Dar vina este și a voastră, frați Români, căci voi prin votul vostru ați chemat partidele la cârmă! V'ați vândut votul și conștiința pe un blid de linte! Promisiuni mari, cari nu erau decât vorbe deșarte, v'au îmbătat! In preajma alegerilor toți „cățelușii" partidelor politice vă cercetează, vă ascultă durerile și păsurile și vă promit o grabnică vindecare, pentruca a doua zi intrați în „casa țării", ajunși „domni" prin votul vostru, să nu vă mai cunoască!

Nu v'ați dat seama că alegerile sunt niște adevărate sărbători în care țara vă cheamă să vă spuneți cuvântul, să chemați la conducere pe cine credeți mai vrednic de ea!

Ați văzut toate partidele la lucru și acuma învățați-vă minte: *„din coadă de câne nu faci ciucur de mătasă"*.

Dacă vreți ca starea de azi să nu mai dăinuiască, dacă vreți ca o rază de nădejde de mai bine să ne lumineze fața, atunci prin votul vostru frați Români, hotă âți moartea politicei de partid și jucați veseli hora unirii pe mormântul ei. Căci politica de partid ne duce pe calea cea largă a pierzării. Dar noi să ne întoarcem cu un ceas mai devreme pe calea cea bună să ne deșteptăm și să strigăm hotărâți partidelor: „Până aici ajunge, opriți în fața prăpăstiei!".

Liga Apărării Naționale Creștine este organizația politică ce nu are și nu primește în sânul ei nici un străin și nici un Jidan Conducătorii și membrii L. A. N. C. sunt legați prin jurământ să-și apere nația și legea lor strămoșească. Liga este contra partidelor înstrăinate. Ea face o politică curat românească.

In fruntea programului L. A. N. C. stau scrise cuvintele: Hristos, Regele, Națiunea. România a Românilor! Este ceeace se numește deviza Ligii.

L. A. N. C. luptă pentru **Hristos**, apărând biserica noastră străbună de toate atacurile lui Iuda.

Luptă pentru **Rege,** căci o republică este pentru Jidani mai ușor de cucerit.

Luptă pentru **Națiune,** care suntem noi toți Românii.

Și cere ca **România să fie a Românilor** și numai a lor, căci numai ei și-au vărsat sângele pentru făurirea, apărarea și întregirea ei!

L. A. N. C. nu promite că va face minuni, dar va face tot ce pot face niște bărbați *cu adevărată dragoste de neam și țară.* Va apăra munca și produsul ei de cei ce o speculează și înstrăinează. Va mântui țara de Jidanii parazitari. *Se va îngriji în mod deosebit de agricultură, care e baza țării noastre.* Va readuce în stăpânirea Românilor pământurile, fabricile, furniturile și exploatările de tot felul; va revizui averile. Spre a feri pe producător și consumator de speculă, schimbul va fi organizat în cooperative, cari vor ajuta mult la ridicarea bunei stări a satelor. Inșelăciunea și frauda se vor pedepsi aspru, și astfel Jidanii ne mai găsindu-și rostul în organismul țării noastre, ne vor părăsi. Elementul românesc scăpat de Jidani se va însănătoși, se va întări și va redobândi pozițiile pierdute.

Românizarea orașelor se va face dela sine, atunci când străinii vor începe a le părăsi.

Dreptatea va deveni temelia statului, înviorând astfel toate spiritele.

Cămătărta se va opri. Se vor cerceta contractele de înstrăinare a bunurilor Statului și se va căuta ca ele să fie readuse la matca lor firească.

Se va micșora numărul deputaților și senatorilor și în sfârșit se vor desființa orice posturi de prisos — înființate numai pentru căpătuirea partizanilor — pentru a se micșora cheltuelile și risipa banului public cari au adus țara la desnădejde.

Se va curăța armata de Jidani. Se vor micșora taxele școlare și se va stabili numărul de străini ce pot fi primiți în licee și universități, în proporție cu Românii.

Se va îngriji de invalizi, orfani, văduve și voluntarii din războiu.

„Salarizarea preoților în măsura cuvenită demnității slujitorilor altarului".

Se va îngriji de educația națională, morală și sănătatea publică.

După aceste spicuiri din programul L. A. N. C., se vede clar că această organizație cu caracter naționalist, nu poate și nu vrea să ceară sprijinul străinilor.

Fraților,

Ne aflăm la o răspântie primejdioasă: dacă vom continua pe drumul cel vechiu ne vom prăbuși fără doar și poate! L. A. N. C. strigă din răsputeri tuturor Românilor, — și mai ales celor din Ardeal cari n'au reușit să trimită un singur deputat L. A. N. C. în parlament — strigă să se deștepte în ceasul al unsprezecelea din somnul adânc al politicei de partid.

Judecați românește; descătușați-vă de politica de partid și pășiți veseli în rândurile luptătorilor sub steagurile cu svastica ale Ligii, pentru a vă apăra „moșia și nevoile și neamul".

Frați Români, iubiți vă moșia așa cum și o iubeau strămoșii; fiți drepți și cinstiți; nu fiți fățarnici

ca fariseii. Reveniţi la portul frumos românesc şi nu vindeţi produsele voastre pentru a vă aduce otravă la casă: rachiu şi tutun. Fiţi mai cruţători. Şi atunci L. A. N. C. vă asigură că starea din România se va schimba din cea mai nenorocită, în cea mai fericită.

Organizaţi-vă pretutindeni în L. A. N. C. Fiţi hotărâţi şi drepţi: nu mai ascultaţi de glasul înşelător al partidelor, căci 800.000 eroi Români ne privesc din ceruri. Ei au murit lăsându-ne această Românie frumoasă, moştenire sfântă şi fără drept de înstrăinare.

Ei au pecetluit soarta ţării prin sângele lor, noi o vom pecetlui prin votul nostru.

Trăiască România a Românilor dela Nistru pân' la Tisa.

Trăiască conducătorii noştri: D-nii profesori **Cuza** şi **Cătuneanu!**

Cu Dumnezeu înainte în lupta pentru Hristos, Regele, Naţiunea.

V. B.

Scânteieri naţionaliste din sufletul lui Eminescu.

„Toate dispoziţiile, cari ating viaţa juridică şi economică a naţiunii, trebue să rezulte înainte de toate din suprema lege a conservării naţionalităţii şi a ţării cu orice mijloc şi pe orice cale, chiar dacă mijlocul şi calea n'ar fi conforme cu civilizaţia şi umanitarismul, cari azi formează masca şi pretextul sub care Apusul se luptă cu toate civilizaţiile rămase îndărăpt. Ţinta noastră a fost totdeauna conservarea elementului naţional şi ocrotirea acestui element contra concurenţii excesive şi a propriei lui neprevederi".

(*Eminescu*, din articolul intitulat *„Legile, după Eminescu"* de *Dumitrie G. Maxim*, fost preşedinte la Curtea de Apel. Vezi ziarul „Universul" din 14 August 1931).

Sumarul „Protocoalelor Inţelepţilor Sionului"

Reproducem mai jos din introducerea la traducerea americană a **Protocoalelor Inţelepţilor Sionului,** *următoarele concluzii pe care le-a pus autorul, ca o pagină de iniţiere pentru cititor, în lucrarea de origină jidovească, unde neamul lui Israel desvoltă principiile şi metodele după care trebu sc distruse statele creştine.*

Cititorii noştri urmărind cu atenţie rândurile de mai jos şi căutând a le referi la situaţia internă a ţării noastre, precum şi la situaţia externă actuală, vor înţelege mai bine, ca din orice tratat savant, cum se aplică pe nesimţite, dar tot mai eficace, şi deci tot mai pagubitor, politica destructivă a neamului jidovesc faţă de popoarele creştine, care le dă o nemeritată ospitalitate.

Mai ales ceeace se petrece la noi în ţară, sub regimul partidelor politice jidovite, deci aservite şi stăpânite de Jidani, constitue o dovadă că forţa lor ocultă trebue combătută cu tot mai multă energie, cât mai e timp. Suntem în ceasul ultim. O recunosc chiar Americanii, cari încep a se deştepta.

Iată concluziile:

„1. Guvernul naţional al fiecărui stat ne jidovesc va trebui să fie distrus provocând revoluţii interne, prin aţâţarea la ura de clasă, prin sforţări făţarnice spre a obţine mai multă libertate, şi privilegii pentru anumite clase ale poporului, servindu-se de cuvintele *libertate, egalitate, fraternitate,* spre a atrage pe proşti în capcană, iar în realitate spre a câştiga aderenţi la cauza jidovească.

„2. Toate războaiele trebue să aibă de acum înainte o bază economică; nu va fi permis de a câştiga prin războiu avantagii teritoriale, ceeace va aduce stăpânirea Jidanilor asupra bogăţiilor, care este factorul decisiv al războiului.

„3. Drepturile internaţionale ale Jidanilor vor fi întărite în paguba drepturilor naţionale a diferitelor popoare ne-jidăneşti.

„4. Statele ne-jidăneşti vor fi slăbite şi mai mult prin încurajarea dată măsurilor politice false sau contradictorii, precum şi obţinând o influenţă secretă asupra actelor funcţionarilor publici, apoi manipulând presa şi suprimând treptat libertatea cuvântului.

„5. Autoritarea guvernelor unde predomină liberalismul va fi subminată prin distrugerea religiei (alta decât cea jidovească), căci religia este forţa conservatoare şi morală care sprijină guvernele liberale.

„6. Spre a învinge resistenţa statelor, cari nu vor fi dispuse să se supună puterii jidoveşti, (politica lui Israel), va trebui să recurgă fără şovăire la violenţă, la viclenie, la prefăcătorie, la venalitate, la fraudă, la trădare, la deposedarea altuia de bunurile lui.

„7. Distragerea structurii sociale şi economice a statelor creştine se va săvârşi prin distrugerea prosperităţii industriale introducând speculaţiunea şi grevele fără sfârşit, cari vor arunca în stradă massele de muncitori, făcând să se ridice în mod artificial salariile, ceeace va avea ca rezultat să scumpească tot mai mult viaţa şi înfine să producă o *criză economică generală* şi să dezorganizeze sistemele financiare. Puterea financiară a diferitelor state ne-jidăneşti va fi astfel săpată pe dedesubt, împingându-le să se supraîncarce *cu împrumuturi externe* şi interne în proporţii tot mai mari *până vor ajunge la faliment.*

„8. Peste haosul social şi politic creiat prin aceste diverse mijloace va fi ridicată în mod treptat dictatura jidovească, mai cu seamă prin teribila putere ce au Jidanii asupra băerilor pungii, a bursei, şi prin marile mijloace ce au Jidanii de a controla presa şi mişcarea revoluţionară jidovească.

„9. In perioada de transiţie între guvernarea *nejidănească* şi aceea a Jidanilor în fiecare stat, va fi o guvernare secretă a Jidanilor, obţinută prin stăpânirea presei, prin rătăcirea opiniei publice, prin teroarea în masă, prin slăbirea iniţiativei ne-jidăneşti, prin direcţia falsă dată educaţiei, şi prin discordia ce se va semăna între Ne-Jidani.

(*cf. Mgr. Jouin,* Le péril judéomaçonnique. Protocols des Sages de Sion. Ed. V. Paris 1920 pag. 154-55.)

După extrasul american, publicăm mai jos în traducere (luată din Mgr Jouin, lucrarea mai sus citată), şi sumarul aceloraşi „Protocoale" făcut de ziarul **TIMES,** *cel mai serios, cel mai bine informat jurnal* **englez,** *întemeiat la 1785, care în anul 1920 cunoscând* **Protocoalele,** *şi-a dat seama de imensul pericol jidovesc, şi a dat alarma, destăinuind lumii cu prinsul în următoarele concluzii. (No. din 8 Maiu 1920).*

Fiecare Român luminat, orice om politic, care dovedeşte să şi lărgească orizontul şi să priceapă adevărata cauză a indispoziţiei generale prin care trece actualmente lumea; care ţine să înţeleagă în fine pentru ce Jidanii sunt — cum a spus un mare cugetător — **fons et origo omnium malorum,** *are datoria să cugete asupra concluziilor de mai jos şi în urmă să citească şi să recitească Textul* **Protocoalelor Inţeleptilor Sionului.** *Iată sumarul redactat de ziarul* **TIMES :**

„1. Exista şi a existat de secole o organizaţiune secretă, politică şi internaţională a Jidanilor.

„2. Spiritul acestei organizaţii pare a fi o ură tradiţională şi eternă contra creştinătăţii şi o ambiţie titanică de dominaţiune asupra lumii.

„3 Scopul urmărit în cursul veacurilor este dis rugerea statelor naţionale şi substituirea în aceste state a unei dominaţiuni jidoveşti internaţionale.

„4. Metoda întrebuinţată mai întâiu pentru a slăbi şi în urmă pentru a distruge corpurile politice existente, consistă în a le inocula idei politice dezorganizatoare de o putere de distrugere progresivă dozată cu grijă, mergând dela liberalism la radicalism, dela socialism la comunism şi ajungând până la anarhie ca o *reductio ad absurdum* a principiilor egalitare. In acest timp Jidovimea ar rămâne la adăpost de aceste doctrine corosive: „Noi predicăm liberalismul Goimilor, dar, pe de altă parte, noi menţinem naţia noastră într'o supunere completă", Din fundul acestui, abiz de anarhie, în care lumea se va fi prăbuşit, şi ca un răspuns strigătelor umanităţii înebunite, va fi guvernul rece, logic, înţelept, inexorabil al „Regelui din rasa lui David", care va apare într'o zi.

„5. Dogmele politice stabilite şi desvoltate de Europa creştină, ştiinţa omului de stat şi al omului politic democrat sunt în aceeaş măsură obiectul dispreţului Inţelepţilor Sionului. Pentru ei ştiinţa omului de stat este o artă secretă de esenţă superioră, care nu se dobândeste decât printr'o practică tradiţională, ce nu se comunică decât unui mic număr de aleşi, iniţiaţi în secretul unui sanctuar ocult. „Problemele politice nu sunt de natură să fie înţelese de oamenii ordinari; singurii carl le pot înţelege, sunt, cum am mai spus, şefi cari au condus afaceri mai multe secole de-a rândul".

„6. După această concepţie a artei politice, massele sunt brute animalice; şi conducătorii politici ai Goimilor „ieşiţi din gloata lor sunt de asemenea, ca şefi, diriguitori ochi în politică". Sunt nişte păpuşi, ale căror sfori sunt trase de mâna ascunsă a Inţelepţilor Sionului; aceste păpuşi sunt în general oameni corupţi, aproape totdeauna încapabil, cedând uşor linguşirilor şi ameninţărilor, supunându-se de frica şantajului şi muncind, fără nici o îndoială, în profitul dominaţiunii jidoveşti,

„7. Presa, Theatrul, Bursa, Ştiinţa, Legea însăşi, se află în mâinile acelora cari deţin tot aurul; toate acestea sunt atâtea mijloace de a face să se producă o confuzie, un chaos în opinia publică, demoralizarea tineretului, încurajarea la viţiu a celor adulţi; la trebuinţă, se va face să ia naştere printre Goimi (Nejidani) în locul aspiraţiilor idealiste ale civilizaţiei creştine, dorinţa de bani sau o neutralitate de scepticism materialist, sau apetitul cinic al plăcerii".

Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români

Congresul Studenţesc dela Sibiu

29—30 Noemvrie 1931, 1—2 Decemvrie 1931.

Chestiunile ce se vor discuta şi repartiţia rapoartelor pentru Congresul studenţesc dela Sibiu a fost hotărâtă în modul următor:

1. Asistenţa medicală a studenţimei cuprinzând:

Crearea unui sanatoriu studenţesc; Colonii de vară şi asistenţă medicală propriu zisă.

Raport susţinut de Centrul - Cluj prin preşedinte d l Octavian Stanca.

2. Organizarea materială a vieţei studenţeşti.

Cămine şi cantine; Burse de studii în ţară şi în străinătate; Taxe universitare.

Raport susţinut de Centrul - Bucureşti prin d l Cezar Mircea.

3. Casa studenţească şi institutul de credit universitar.

Raport susţinut de Uniune, prin prin D l Horia Ion Butucescu, casierul U. N. S. C. R.

4. Educaţia fizică şi instrucţia preregimentară a studenţimii.

Raport susţinut de Uniune, prin d-l V. Roşculeţ, directorul departamentelui sporturilor.

5. Activitatea extrauniversitară (culturală şi religioasă).

Raport susţinut de Centrul Cernăuţi.

6, Publicaţiile studenţeşti.

Raport susţinut de Uniune, prin d-l Florian Becescu, directorul departamentului presei.

7. Statistica studenţească şi orientarea profesională.

Raport susţinut de Centrul - Iaşi prin d l Nicolae Petraşcu.

8. Unificarea sistemului de învăţământ superior.

Raport susţinut de Uniune, prin d-l Ştefan Iacobescu, vicepreşedintele U. N. S. C. R

9. Sinteza revendicărilor studenţeşti din trecut şi posibilităţile lor de realizare.

Raport susţinut de Centrul-Bucureşti.

10. Specificul organic al spiritului monarhic românesc.

Raport susţinut de Uniune, prin d l Mişu Şerbescu.

11. Jidanii şi comunismul.

Raport susţinut de Centrul - Iaşi, prin d-l preşedinte. T. Maciulschi.

12. Naţionalismul în cadrul economiei actuale.

Raport susţinut de Centrul Timişoara, prin d-l Stelian Ionescu.

13. Politicianismul şi Basarabia după 13 ani dela Unire.

Raport susţinut de Centrul - Chişinău, prin d-l Gh. Bordei

14. Orientarea politică internă a studenţimei.

Raport susţinut de Centrul-Bucu-

rești, prin d-l președinte Traian Coligă.

15. Orientarea politică externă a a studențimei.

Raport susținut de Uniune, prin d-l Radu Ionescu, directorul departamentului externelor.

Activitatea externă a Uniunii

Activitatea dusă de către Uniunea Națională a Studenților Creștini Români în anul *1930–31* în afara granițelor țării nu a fost dintre cele mai neînsemnate. Datoria de a păstra neatinsă demnitatea sa și de a spori prestigiul ce i se cuvine i-a călăuzit atitudinea în toate relațiile ce le-a avut cu asociațiile internaționale studențești ori cu Uniunile studențești străine. Ținând seama de ideologia și de dezideratele exprimate de către Congresele naționale, ea a căutat să înlăture în toate chestiunile și problemele ridicate în diferite reuniuni studențești internaționale părțile cari i-ar fi putut prejudicia interesele ori ar fi venit în contradicție cu principiile sale.

In această ordine de idei, U. N. S. C. R, prin departamentul Externelor a reușit să câștige încrederea și de multe ori prietenia Uniunilor studențești străine, cari alcătuește Confederația Internațională Studențească (C. I. E.)

Congresul Micei Antante.

Pentru a cimenta mai temeinic legăturile sale cu studențimea țărilor spre cari ne îndreaptă afinitățile noastre sufletești, precum și comunitatea de interese naționale, U. N. S. C. R. a făcut toate sforțările ca să desăvârșească alcătuirea Micii Ințelegeri Studențești (Petite Entente des Etudiants — P. E. E.).

Astfel ne a revenit nouă sarcina de a organiza la București în Februarie 1931 cel de al doilea congres al Micii Ințelegeri Studențești, a căruia pregătire a concentrat toată atențiunea noastră. Avea să fie acesta un prilej nimerit ca studențimea noastră să spue desluşit sentimentele ce le nutrește pentru popoarele vecine și prietene nouă, și să caute — cu bună voință și cu înțelegere — să îndepărteze pe viitor, laolaltă cu studențimea cehă și jugoslavă, ori ce ar fi fost prilej de supărare ori de nefrăție între cele trei națiuni.

Departamentul Externelor a publicat cu acest prilej broșurile: „La Petite Entente des Eudiants" — în care se analizează activitatea acestui organism — și „L'Enseignemen supérieur en Roumanie" — o succintă și documentată privire istorică datorită D-lui N. Iorga.

Din nefericire, evenimente interne politice de ultimă oră au pus în imposibilitate pe prietenii noștri jugoslavi să-și părăsească țara făcând astfel ca proectatul congres dela București să ia caracterul unei întâlniri amicale între studenții cehi și români.

Congresul internațional.

Piatra de încercare a activității externe a U. N. S. C. R. a fost, cel de al XIII-lea congres al Confederației Internaționale Studențești, hotărât pentru 9—21 August 1931 la București. Lăsând deoparte greutățile materiale de neînchipuit pe cari le comportă organizarea în detaliu a unei astfel de reuniuni — și pe cari întreg comitetul Uniunii — condus de D-l Ing. Popescu—Botoșani — le-a învins pe deplin, vom trece la schițarea sumară a rezultatelor politice.

In primul rând s'a reușit să se îndepărteze din discuțiile congresului spinoasa chestiune a reprezentării în C. I. E. a grupărilor minoritare studențești, cari nu fac parte din reuniunile Naționale și cari țințeau să sfărâme „principiul de Stat" pe care-l reprezintă aceste Uniuni ca membre ale confederației. Cu privire specială la noi, această tendință era cu totul opusă ideologiei noastre de Uniune a studenților Creștini Români.

Și aici vom adăuga că denumirea noastră de „Studenți Creștini" a ridicat o nedumerire printre mulți din camarazii străini — nedumerire pe care evident am căutat să le-o lămurim înfățișindu le ideologia noastră și cauzele care i-au dat naștere; va fi de datoria noastră ca această ideologie să le-o facem cât mai cunoscută de aci înainte și să ne dăm silința ca organizațiile studențești străine să o privească cu simpatie și înțelegere.

O deosebită abilitate a fost iarăși necesară pentru ca — în concertul blocului latin al Uniunilor să se poată înlătura propunerea, adusă de blocul anglo-saxon, de a se centraliza oficiile și comisiunile Confederației la Geneva, ca fiind orașul „unde domnește spiritul internațional p in excelență".

Tot prin influența blocului latin, Uniunea noastră a reușit — cu toate încercările protivnice — să menție locul obținut în comitetul Executiv al C. I. în anul trecut, pentru reprezentantul său, în persoana D-lui C. Narti.

Nu vom trece cu vederea nici propaganda Națională realizată prin acest Congres și prin excursiile ce le-au completat și cari au prilejuit participanților cunoașterea țării noastre în lumina ei adevărată.

Pentru acelaș scop, în broșura Congresului tipărită de către U. N. S. C. R., s'au dat succinte asupra evoluției trecute și prezente a Țării, asupra locuitorilor ei cât și asupra vieței noastre studențești.

Recunoștерea de neprețuit pentru noi, a activității și serozității directorilor Uniunii noastre ne-a fost dată cu mărinimie prin Inalta Președinție de onoare acordată Congresului de către M. S. Regele Carol al II-lea, precum și de binevoitoarea atenție ce-a arătat o congresiștilor, pe cari M. Sa i-a primit la Castelul Peleș.

Continuând a păstra aceiași linie de conduită și silindu-se a-și alătura cât mai trainice prietenii în afara granițelor țării, este neîndoios că Uniunea Națională a Studenților Creștin Români va isbuti să se afirme cu cinste în viața studențească internațională, impunându-și punctele sale de vedere și clasându-se în rândurile dintâi ale organizațiilor similare din străinătate.

„Cuvântul Studențesc" - București.

Reapare Buletinul Anti-Iudeo-Masonic

Buletinul Anti-Iudeo-Masonic, a cărui apariție a fost suspendată în urma prigoanei Masonilor cu înalte funcțiuni administrative, va reapare — complect reorganizat în curând.

De data aceasta, excelenta noastră revistă antimasonică, a cărei p r i m ă apariție a fost senzațională și-a întărit așa fel poziția, încât orice atentat în contra ei va fi inoperant.